

Sygn. akt I C 292/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Sidyk

Protokolant: Tomasz Morejski

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda W. W. kwotę 80 000 zł (osiemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 25 stycznia 2013 roku i kolejnymi ustawowymi odsetkami w razie zmiany ich wysokości do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 173 zł 60 gr (dwa tysiące sto siedemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Częstochowie kwotę 4 168 zł (cztery tysiące sto sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, których powód nie miał obowiązku uiścić w części, co do której powództwo zostało uwzględnione;
5. odstępuje od ściągnięcia z zasądzonych na rzecz powoda roszczenia kosztów sądowych w części, co do której powództwo zostało oddalone.

Sygn. akt IC 292/12

UZASADNIENIE

Powód W. W. w pozwie z dnia 30 sierpnia 2012r. (data złożenia w placówce pocztowej) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 100 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2012r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 2 listopada 2004r. w W., gm. K., woj. (...), miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego syn powoda R. W. doznał rozległych obrażeń ciała skutkujących jego śmiercią. Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 31 maja 2005r. w sprawie IV K 34/05 uznał winnym spowodowania wypadku D. Z.. Powód podniósł, iż łączyła go z synem silna więź uczuciowa i emocjonalna. Od urodzenia się syna powód uczestniczył aktywnie w jego wychowaniu, pomagał żonie opiekować się synem, ciężko przy tym pracował, aby zapewnić rodzinie godny byt. Całą rodziną, wraz z pozostałymi dziećmi, wyjeżdżali na wakacje, w Polsce i za granicę.

R. W. od najmłodszych lat wykazywał zainteresowanie rolnictwem, lubił zwierzęta. Powód i syn razem chodzili na wycieczki do lasu, zimą dokarmiali dzikie zwierzęta, budowali karmniki dla ptaków i paśniki, razem łowili ryby. R. ciągnęło też do mechaniki, powód na jego prośby zabierał go w pole i pokazywał jak pracują kombajny, ciągniki i inne maszyny rolnicze. Dla powoda, który zarówno z zamiłowania jak i z wykształcenia jest rolnikiem, zainteresowanie syna rolnictwem było wielką radością, miał bowiem dla kogo stworzyć gospodarstwo. W efekcie w 1998r. powód uczynił syna swoim współnikiem i współwłaścicielem firmy. Na studiach (...) wybrał kierunek zarządzanie z uwzględnieniem gospodarstwa rolnego rodzinnego. Cały rozwój gospodarstwa był oparty na osobie R.. Powód był szczęśliwy i dumny, że syn poszedł w jego ślady i wnosi do ich wspólnego gospodarstwa nowoczesność i zapał. Powód był spokojny o rozwój firmy i swoją spokojną starość, tym bardziej że R. poznał dziewczynę, która spodziewała się bliźnięt i rodziny młodych planowały ślub i wesele. Nie doszło jednak do tego, albowiem R. w dniu 2 listopada 2004r. zginął w wypadku samochodowym. Śmierć syna była dla powoda strasznym przeżyciem, z którego nigdy się nie otrząsnął. Była to dla niego tragedia tym większa, iż w dniu zdarzenia jechał razem z synem samochodem, wracali od rodziców narzeczonej syna, gdzie omawiali ostatnie kwestie dotyczące wesela. Powód był więc z synem w ostatnich chwilach jego życia, przeżył wypadek. Ciągłe prześladowa go myśl, że gdyby to on prowadził samochód, to syn jeszcze by żył. Po śmierci syna wszystko się zmieniło, świat powoda legł w gruzach. Firma uległa likwidacji, powód stracił chęć do pracy i do życia. Odbiło się to również na jego stosunkach z żoną i pozostałymi członkami rodziny. Powód czuje, że żona ma do niego żal za śmierć syna. Powód nie może poradzić sobie z nieszczęściem, jakie go spotkało. Po latach nieradzenia sobie z tragedią, rozpoczął terapię u psychologa i obecnie stale pozostaje pod jego opieką. Powód jako podstawę swojego roszczenia o zadośćuczynienie wskazał art. 448 k.c. w związku z art. 24§1 k.c.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, iż bezsporną okolicznością w sprawie jest delikt z dnia 2 listopada 2004r., na skutek którego zginął syn powoda R. W.. Data zgonu, data pogrzebu, data planowanego ślubu R. W. z B. J. i w związku z tym skutki wypadku natury majątkowej i niemajątkowej znane są pozwanemu, ponieważ likwidowane były już szkody B. J. i dzieci zmarłego R. i W. oraz powoda szkoda własna i szkoda związana ze zgonem R. W.. Pozwany wypłacił powodowi kwotę 25 000 zł na podstawie art. 446§3 k.c. Kwota ta stanowiła odszkodowanie z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej powoda w związku ze zgonem syna. Wypłata ta była realizowana przed 2009r. i w tamtym czasie, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego odszkodowanie to obejmowało również szkody niemajątkowe zbliżając się swym charakterem do zadośćuczynienia. Ponadto, w ocenie pozwanego przepisy art. 448 k.c. w związku z art. 24§1 k.c. nie mogą być podstawą prawną zasądzenia zadośćuczynienia w sytuacji śmierci osoby bliskiej w wypadku drogowym. Przepis art. 448 k.c. w związku z art. 24§1 k.c. stanowi podstawę do żądania zadośćuczynienia wyłącznie temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone czynem bezprawnym. Delikt sprawcy skierowany był przeciwko dobrom osobistym poszkodowanego w wypadku, tj. zdrowiu i życiu R. W., a nie dobrom osobistym powoda. Natomiast poniesienie szkody przez inne nieuczestniczące w wypadku osoby może być rekompensowane tylko w formie art. 446§3 k.c. Pozwany zarzucił również, iż przepis art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych powinien być interpretowany ściśle, zgodnie ze swoim brzmieniem. Pozwany ubezpieczyciel jest zatem obowiązany do kompensowania tylko tych następstw czynu posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, które wskazuje powołany przepis. Brak jest zatem podstaw prawnych do domagania się od pozwanego ubezpieczyciela – w stanie prawnym obowiązującym w dacie zdarzenia – ochrony dóbr osobistych (poza wymienionymi w powyższym przepisie) naruszonych czynem niedozwolonym sprawcy wypadku drogowego, jeżeli dobrem naruszonym jest przerwanie więzi rodzinnych pomiędzy ojcem a synem (k. 91-94).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 listopada 2004r. w W. gm. K. woj. (...), miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego śmierć poniósł R. W., syn powoda W. W.. Wyrokiem z dnia 31 maja 2005r. Sąd Rejonowy w C. w sprawie IV K 34/05 uznał D. Z. za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2004r. w W. kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc w kierunku K. na łuku drogi

w prawo, nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie dostosował prędkości jazdy do warunków, w jakich ruch się odbywał, a w szczególności ukształtowania drogi, przejechał na tym łuku na część jezdni przeznaczoną dla ruchu w kierunku przeciwnym, gdzie zderzył się z jadącym prawidłowo w kierunku C. samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez R. W., w wyniku czego R. W. doznał rozległych obrażeń głowy ze złamaniami kości podstawy czaszki i wieloogniskowym stłuczeniem mózgu, co skutkowało jego zgonem, a pasażer samochodu marki P. W. W. doznał obrażeń w postaci złamania mostka i żeber IV i V-go po stronie prawej oraz stłuczenia głowy i klatki piersiowej, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, po czym oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177§1 i 2 k.k. w związku z art. 178§1 k.k. Za czyn ten Sąd wymierzył D. Z. karę czterech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w C. (...) wyrokiem z dnia 22 listopada 2005r. w sprawie VII Ka 1024/05, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, zmienił zaskarżony wyrok z dnia 31 maja 2005r. w zakresie orzeczenia o karze w ten sposób, że podwyższył orzeczoną wobec oskarżonego karę do 6 lat pozbawienia wolności, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na skutek kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 listopada 2006r. w sprawie IV KK 155/06 uchylił wyrok Sądu Okręgowego w C. (...) z dnia 22 listopada 2005r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Po ponownym rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w C. (...) wyrokiem z dnia 9 lutego 2007r. w sprawie VII Ka 1316/06 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego z dnia 31 maja 2005r. uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

/okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** odpis wyroku Sądu Rejonowego w C. (...) z dnia 31 maja 2005r. w sprawie IV K 34/05 wraz z uzasadnieniem (k. 74-84), odpis wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 9 lutego 2007r. w sprawie VII Ka 1316/06 wraz z uzasadnieniem (k. 85-90)/

Syn powoda R. W. w chwili wypadku miał 26 lat (ur. (...)). Ukończył Wyższą Szkołę (...) w C. na kierunku zarządzanie i marketing. We wrześniu 2004r. obronił pracę magisterską z wynikiem bardzo dobrym. Od 15 stycznia 1998r. był współnikiem wraz ze swym ojcem spółki cywilnej (...), w ramach której prowadzili gospodarstwo rolne o powierzchni ok. 190 hektarów. Posiadali również hodowlę 200 przepiórek, 60 kóz, 250 sztuk świń (...).

Powód W. W. i jego syn R. chcieli rozwijać swoje gospodarstwo, zamierzali zająć się uprawą tzw. roślin energetycznych. Planowali rozpoczęcie pozyskiwania środków z dotacji unijnych na rozwój gospodarstwa, w ramach programu rozwoju obszarów wiejskich. R. W. posiadał uprawnienia do prowadzenia wszystkich maszyn rolniczych, w znacznym stopniu odciążał ojca w prowadzeniu gospodarstwa, dzięki jego zaangażowaniu mogli znaczną część pracy wykonywać sami, bez konieczności zatrudniania wielu pracowników.

R. W. w dniu 6 listopada 2004r. zamierzał zawrzeć związek małżeński z B. J., która w momencie jego śmierci była w ciąży. W dniu (...) urodziła córki R. i W..

Po śmierci syna W. W. nie był już w stanie sam podjąć prowadzenie gospodarstwa, próbował jeszcze prowadzić działalność przy pomocy zatrudnionych pracowników, ale nie było to opłacalne i nie był też zadowolony z ich pracy nieporównywalnej do zaangażowania i jakości pracy syna. Po śmierci syna powód zrezygnował też z realizacji ich wspólnych planów związanych z rozwojem działalności. Nie widział już perspektyw w rozwoju i modernizacji działalności, którą zajmował się razem z synem. W znacznym stopniu osłabła jego aktywność życiowa, poczucie sensu w działaniu, utracił motywację i zapął do jakichkolwiek inicjatyw gospodarczych. W rozwój gospodarstwa powód zainwestował wcześniej około 1 mln złotych, po jego likwidacji ze sprzedaży maszyn uzyskał kwotę 80 000 zł.

/okoliczności częściowo bezsporne, ponadto **dowód:** zeznania świadka W. P. (nagranie, adnotacje k. 114-115), zeznania świadka R. P. (nagranie, adnotacje k. 115), zeznania powoda W. W. (nagranie, adnotacje k. 115-117), ustalenia faktyczne w sprawie IC 187/08 (k. 154)/

W toku postępowania likwidacyjnego (...) S.A. wypłacił na rzecz W. W. kwotę 25 000 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 446§3 k.c. za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej. W piśmie z dnia 12 kwietnia 2012r. skierowanym do pełnomocnika reprezentującego powoda w postępowaniu likwidacyjnym pozwany wyjaśnił, iż przy ustalaniu wysokości odszkodowania wzięto pod uwagę wiek powoda, wiek jego syna, obecną sytuację rodzinną – bytową, utratę motywacji do pracy, wspólne prowadzenie firmy oraz związaną z tym stratę w postaci braku pomocy w prowadzeniu firmy – uprawy pola, naprawy sprzętu rolniczego, a także pomocy w życiu codziennym i pomocy w przyszłości.

/okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** odpis pisma pozwanego z dnia 12 kwietnia 2012r. (k. 17-18)/

Powód W. W. był bardzo związany emocjonalnie ze swoim synem R.. R. W. już od najmłodszych lat wykazywał zainteresowanie rolnictwem, ziemią i zwierzętami, co bardzo cieszyło powoda, będącego rolnikiem z zamiłowania. Zimą chodzili razem dokarmiać zwierzęta, syn powoda miał swój paśnik, którym się zajmował.

Więź między nimi dotyczyła także różnych obszarów życia, takich jak: wspólne zainteresowania, wspólne pasje, praca, spędzanie razem wolnego czasu. Syn spełniał oczekiwania powoda, a jego preferencje życiowe motywowały powoda do podejmowania nowych wyzwań życiowych. Powód i jego syn bardzo dobrze się porozumiewali, cieszyli się z wykonywania wspólnych zajęć, darzyli się wzajemnym szacunkiem i zaufaniem. Powód był pierwszą osobą, której syn powiedział, iż jego narzeczona spodziewa się dziecka. Ojciec i syn mieli podobne charaktery, często ze sobą dyskutowali na różne tematy, mieli wspólne plany na przyszłość i współpracowali ze sobą przy ich wdrażaniu w życie.

Śmierć syna R. na skutek wypadku drogowego była niezwykle traumatycznym wydarzeniem dla powoda. Na skutek tego wydarzenia w aktualnym stanie psychicznym powoda obserwuje się występowanie przewlekłych objawów depresyjnych, takich jak obniżenie nastroju, utrata radości życia, poczucie osamotnienia i pustki, koncentrowanie się na wspomnieniach zmarłego syna, obwinianie się za śmierć syna, problemy ze snem, ograniczenie aktywności życiowej. W związku ze śmiercią syna R., powód doznał uszczerbku na zdrowiu psychicznym w wysokości 10%. Rozmiar traumy, jakiej doznał powód w związku ze śmiercią syna jest znaczny, a jego cierpienie psychiczne z tym związane utrzymuje się nadal.

/ **dowód:** zeznania świadka W. P. (nagranie, adnotacje k. 114-115), zeznania świadka R. P. (nagranie, adnotacje k. 115), zeznania powoda W. W. (nagranie, adnotacje k. 115-117), opinia biegłej sądowej psychologa W. G. (k. 126-129)/

Sąd zważył, co następuje:

Analizując zasadność roszczenia powoda W. W., Sąd w pierwszej kolejności uznał za usprawiedliwione co do zasady żądanie zapłaty na jego rzecz zadośćuczynienia za stratę osoby bliskiej na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24§1 k.c.

Mimo, iż w dacie zdarzenia, objętego odpowiedzialnością ubezpieczeniową pozwanego, nie obowiązywał art. 446§4 k.c., wprowadzony do Kodeksu cywilnego z dniem 3 sierpnia 2008 roku, w doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło wówczas stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24§1 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 roku w sprawie III CZP 76/10, LEX nr 604152, www.sn.pl, Biul.SN 2010/10/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012r., I CSK 314/11, LEX nr 1164718; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2012r., II CSK 677/11, LEX nr 1228438; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7 listopada 2012r., I ACa 488/12, LEX nr 1237242; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 lutego 2013r., I ACa 1221/12, LEX nr 1294825; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 stycznia 2013r., I ACa 729/12, LEX nr 1278078; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 lutego 2013r., I ACa 839/12, LEX nr 1289380).

Katalog dóbr osobistych, wymienionych w art. 23 k.c. nie wymienia wprawdzie takiej wartości jak prawo do życia rodzinnego, należy jednak uznać, że podlega ona ochronie prawnej, gdyż katalog, do którego odwołuje się art. 23 k.c. nie jest katalogiem zamkniętym i ma charakter wyłącznie egzemplifikacyjny. Nie ulega bowiem wątpliwości, że

rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa, podlega ochronie prawa. Dobro rodziny jest chronione nie tylko przepisami rangi ustawowej, lecz także art. 71 Konstytucji RP, który stanowi, że państwo w swej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny.

Więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc (por.: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku w sprawie IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010/3/91).

Przekładając powyższe na ustalony w sprawie stan faktyczny, należy stwierdzić, że więź łącząca powoda W. W. z jego synem R. była niewątpliwie jedną z najsilniejszych, jakie mogą wystąpić w relacjach międzyludzkich. Utrata dziecka, zwłaszcza w sposób nagły, wskutek niezawinionego przez nie wypadku komunikacyjnego, jest przeżyciem niezwykle dotkliwym. Śmierć dziecka nie tylko unicestwia związane z jego przyszłością plany, lecz powoduje także dotkliwe poczucie straty podmiotu troski i bezwarunkowej miłości. Śmierć R. W., czyli bezpowrotne zerwanie więzi łączącej powoda z synem, spowodowała u powoda głęboki ból, cierpienie i zrodziła poczucie wielkiej krzywdy.

Poczucie straty powoda w niniejszej sprawie spotęgowane jest niezwykle bliskimi, nawet jak na stosunek osobisty między dzieckiem i rodzicami, relacjami, jakie łączyły powoda z synem. Powód był bardzo związany emocjonalnie ze swoim synem R.. Więź między nimi dotyczyła także różnych obszarów życia, takich jak: wspólne zainteresowania, wspólne pasje, praca, spędzanie razem wolnego czasu. Syn miał podobne usposobienie i spełniał oczekiwania ojca. Mimo, że krzywda doznana przez powoda jest niewymierna, uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy, Sąd uznał za zasadne zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia w kwocie **80 000 zł.**

Zadośćuczynienie to nie obejmuje elementów szkody doznanej przez powoda, która stanowiła podstawę przyznania mu przez pozwanego odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej po śmierci syna w kwocie 25 000 zł. Wprawdzie odszkodowanie to jest świadczeniem „stosownym”, przy określaniu jego wysokości nie można więc brać pod uwagę rachunkowego wyliczenia strat poniesionych przez poszkodowanego, jednakże w przeciwieństwie do zadośćuczynienia za krzywdę, musi mieć pewien wydzźwięk ekonomiczny i ma ono charakter obiektywny, decydujące nie są więc same subiektywne odczucia pośrednio poszkodowanego, ale kryteria obiektywne.

W tym przypadku pozwany przy ustalaniu wysokości odszkodowania wziął pod uwagę wiek powoda, wiek jego syna, obecną sytuację rodzinno – bytową, utratę motywacji do pracy, wspólne prowadzenie firmy oraz związaną z tym stratę w postaci braku pomocy w prowadzeniu firmy – uprawy pola, naprawy sprzętu rolniczego, a także pomocy w życiu codziennym i pomocy w przyszłości. O wysokości odszkodowania zadecydowały więc elementy rzutujące na sytuację życiową powoda w sensie materialnym. Powód utracił osobę, która udzielała mu pomocy w życiu zawodowym i codziennym i na której wsparcie mógł liczyć w przyszłości. Jednocześnie śmierć syna pociągnęła za sobą likwidację gospodarstwa przez powoda, w rozwój którego zainwestował około 1 mln złotych, po jego likwidacji ze sprzedaży maszyn uzyskał zaledwie kwotę 80 000 zł. Z tych wszystkich względów, nie można uznać, że odszkodowanie w kwocie 25 000 zł jest na tyle wysokie, aby obejmowało jeszcze jakieś dodatkowe elementy poniesionej przez powoda szkody o charakterze stricte niemajątkowym, jak krzywda psychiczna, cierpienie, uszczerbek na zdrowiu psychicznym wywołane bezpowrotnym zerwaniem więzi z synem.

Jeśli chodzi zaś o interpretację art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U z 2013r., poz. 392 t.j.) w orzecznictwie panuje jednolity pogląd, iż przepis ten, ani w brzmieniu aktualnym, ani w brzmieniu pierwotnym, nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie III CZP 93/12 M.Prawn. 2013/2/58, Biul.SN 2012/12/11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 992/12 LEX nr 1289431).

Ustawowe odsetki za opóźnienie Sąd zasądził od daty po upływie 14 dni licząc od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 10 stycznia 2013r. (k. 110), tj. od dnia 25 stycznia 2013r. Powód wezwał wprawdzie pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia pismem z dnia 15 lutego 2012r., jednakże wezwanie to dotyczyło żądania

zadośćuczynienia na podstawie art. 446§4 k.c. (k. 15-16). Odmowa ze strony pozwanego przyznania zadośćuczynienia na tej podstawie wobec faktu zaistnienia deliktu i powstania szkody przed wejściem w życie przepisu art. 446§4 k.c. była więc uzasadniona.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wierzyciel oprócz złożenia zawiadomienia o wypadku powinien także określić swoje roszczenie. Jeżeli tego nie zrobił, to ubezpieczyciel popadł w opóźnienie dopiero z upływem czternastodniowego terminu od daty określenia swych roszczeń przez powoda wobec pozwanego (por. uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Koszty poniesione w toku procesu przez powoda obejmowały koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 zł i opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 8). Pozwany poniósł także koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 zł.

Łącznie koszty procesu w sprawie wyniosły kwotę 7 217 zł.

Powód wygrał proces w 80%, wobec czego po stosunkowym rozdzieleniu kosztów pozwany powinien uiścić na rzecz powoda kwotę 2 173 zł 60 gr, według następującego wyliczenia:

- $7\,217\text{ zł} \times 80/100 - 3\,600\text{ zł} = 2\,173\text{ zł } 60\text{ gr}$ (koszty do zapłaty na rzecz powoda) lub
- $7\,217\text{ zł} \times 20/100 - 3\,617\text{ zł} = - 2\,173\text{ zł } 60\text{ gr}$ (koszty do zwrotu przez pozwanego).

Koszty sądowe poniesione w toku procesu przez Skarb Państwa obejmowały: opłatę stosunkową od pozwu w kwocie 5 000 zł i wynagrodzenie biegłej w kwocie 210 zł (k. 142), Razem – 5 210 zł.

Stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r., nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4 168 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych. Kwota ta stanowi należne koszty sądowe, w części co do której powództwo zostało uwzględnione (80%).

Natomiast na podstawie art. 113 ust. 4 powołanej ustawy, z uwagi na charakter sprawy, Sąd odstąpił od obciążenia powoda kosztami sądowymi z zasądzonego roszczenia w części, w której powództwo nie zostało uwzględnione.